

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 22.465 van 30 januari 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 9 juli 2008 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 23 december 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. TIELEMAN, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoekster diende op 12 februari 2008 een aanvraag in tot vestiging in functie van haar Belgische stiefvader.

1.2. Op 9 juli 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het

grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 14 juli 2008 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid, (1) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van de Unie (1), aangevraagd op 12/02/2008 (...) geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.(1)

Reden van de beslissing (2):

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie: Uit het relatieverslag dd.01/07/2008 blijkt dat de Belgische stiefvader in wiens functie de aanvraag werd ingediend er niet woont. De echtscheidingsprocedure tussen de Belg en zijn echtgenote is in gang gezet. Met deze is er dus geen band meer tussen de stiefvader en de betrokkene. (...)”.

Dit is de bestreden beslissing.

2. Gegrondheid van het beroep.

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de hoorplicht op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel- en vertrouwensbeginsel. Daarnaast voert zij een schending aan van artikel 12 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991.

Verzoekster stelt in wezen dat zij had moeten worden gehoord alvorens de bestreden beslissing haar werd betekend.

Uit het administratief dossier blijkt evenwel dat verzoekster op 1 juli 2008 gehoord werd omtrent de reden waarom zij bij haar Marokkaanse moeder en niet bij haar Belgische stiefvader verbleef en dat zij stelde dat haar Belgische stiefvader op een ander adres verbleef daar er een echtscheidingsprocedure werd opgestart.

Het eerste middel mist derhalve feitelijke grondslag.

2.2. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2, 3, 30 en 31 van de richtlijn van 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG) in combinatie met het gelijkheidsbeginsel zoals vastgelegd in de artikelen 10, 11 en 24 van de Grondwet, van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

2.2.1. Verzoekster betoogt, in wat kan beschouwd worden als een eerste onderdeel van het middel, dat conform de artikelen 2 en 3 van de richtlijn 2004/38/EG deze richtlijn op haar van toepassing is, dat de bestreden beslissing een louter administratieve beslissing is die niet werd genomen na een procedure zoals voorzien in artikel 31, derde lid, van voormelde richtlijn en dat het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet beantwoordt aan de voorwaarden zoals gesteld in artikel 31 van deze richtlijn, daar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enkel oordeelt over de wettigheid van de bestreden beslissing en niet over de feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing.

De Raad benadrukt dat het artikel 3, eerste lid, van de richtlijn 2004/38/EG, dat bepaalt wie de begunstigden zijn van de richtlijn, als volgt luidt:

“Deze richtlijn is van toepassing ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of zich bij hem voegen.”

De Raad kan slechts vaststellen dat noch verzoekster, noch de persoon in functie van wie zij de vestigingsaanvraag indiende, een burger van de Unie is die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit. Verzoekster, van Marokkaanse nationaliteit, verzocht immers om de vestiging, in België, in functie van een Belgisch onderdaan. Het grensoverschrijdend aspect dat door de richtlijn 2004/38/EG wordt vereist, ontbreekt in casu.

Aangezien verzoekster geen begunstigde is van de richtlijn 2004/38/EG, kan zij zich, los van de vraag naar de directe werking van de richtlijn, niet dienstig beroepen op de artikelen 2, 3, 30 en 31 van de richtlijn 2004/38/EG.

De Raad benadrukt ten overvloede dat de procedurele waarborgen die vervat zijn in artikel 31 van de richtlijn 2004/38/EG reeds werden omgezet in het nationaal recht door de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Tevens moet worden geduïd dat het Grondwettelijk Hof in het arrest nummer 81/2008 van 27 mei 2008 heeft gesteld dat niet blijkt dat in de artikelen 15, 28 en 31 van de richtlijn 2004/38/EG in meer jurisdictionele waarborgen wordt voorzien dan die waarin paragraaf 2 van artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet voorziet. Verzoekster kan derhalve niet gevolgd worden waar zij aanvoert dat het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet voldoet aan de voorwaarden zoals gesteld in artikel 31 van de richtlijn 2004/38/EG. De Raad wijst er daarnaast op dat het Grondwettelijk Hof (toen nog Arbitragehof) in het arrest nummer 6/2006 van 18 januari 2006 in verband met het al dan niet bestaan van een discriminatie tussen rechtzoekenden die beschikken over een beroep met volle rechtsmacht en deze die slechts over een annulatieberoep bij de Raad van State beschikken, heeft gesteld: *“De Raad van State gaat daarbij na of de aan zijn toezicht voorgelegde overheidsbeslissing de vereiste feitelijke grondslag heeft, of die beslissing uitgaat van correcte juridische kwalificaties en of de maatregel niet kennelijk onevenredig is met de vastgestelde feiten. Wanneer hij die beslissing vernietigt, dient de overheid zich te schikken naar het arrest van de Raad van State : indien de overheid een nieuwe beslissing neemt, mag zij de motieven van het arrest dat de eerste beslissing heeft vernietigd niet negeren; indien zij in de vernietiging berust, wordt de aangevochten akte geacht nooit te hebben bestaan (vergelijk: Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Kingsley v. Verenigd Koninkrijk, 7 november 2000, § 58). Bovendien kan de Raad van State, in de omstandigheden bedoeld in artikel 17 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, gelasten dat de uitvoering van de beslissing om sancties op te leggen wordt geschorst, in voorkomend geval door uitspraak te doen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De rechtzoekenden beschikken derhalve over een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg, voor een onafhankelijk en onpartijdig rechtscollege, tegen de administratieve sanctie die hun kan worden opgelegd. De in het geding zijnde bepaling heeft niet tot gevolg dat ze op onevenredige wijze de rechten van de betrokken personen beperkt.”* Het beroep tot

nietigverklaring zoals het bestaat voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen is te vergelijken met het beroep tot nietigverklaring voor de Raad van State. Uit wat voorafgaat blijkt dat de omzetting van artikel 31 van de Richtlijn 2004/38/EG correct is geschied en dat geen schending van het gelijkheidsbeginsel zoals het voortvloeit uit de artikelen 10, 11 en 24 van de Grondwet kan worden aangenomen.

2.2.2. Verzoekster stelt, in een tweede onderdeel van het middel, dat de toepassing van artikel 47 van het Handvest dient te worden gewaarborgd omdat de richtlijn 2004/38/EG direct verwijst naar dit Handvest (PB C 364, 18 december 2000, 1) en dat de tekst van artikel 47 van dit Handvest de artikelen 6 en 13 van het EVRM incorporeert. Verzoekster is derhalve van mening dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volle rechtsmacht dient te hebben en stelt dat *“het principe dat de Raad geen eigen onderzoek kan stellen in strijd is met het begrip ‘full jurisdiction’ volle rechtsmacht zoals vastgelegd in het EVRM en dus indirect van toepassing via art. 47 van het Handvest.”* Verzoekster geeft verder een uiteenzetting over het begrip “volle rechtsmacht”, aan de hand van rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg inzake de toepassing van artikel 6, eerste lid, van het EVRM. Verzoekster betoogt tot slot dat de Raad dient over te gaan tot een volledig en ambtshalve onderzoek van de feiten en onderzoeksmaatregelen dient te bevelen wanneer onvoldoende relevante feiten in het dossier worden aangetroffen.

De Raad wijst er op dat het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen in zijn arrest van 27 juni 2006 (zaak C-540/03) in overweging 38 uitdrukkelijk stelt dat het Handvest van de grondrechten geen bindend rechtsinstrument is, maar dat de communautaire wetgever, door in een overweging van een richtlijn te verwijzen naar dit Handvest, slechts het belang ervan wenste te erkennen, te meer daar het hoofddoel van het Handvest van de grondrechten een bevestiging uitmaakt van *“de rechten die met name voortvloeien uit de gemeenschappelijke constitutionele tradities en internationale verplichtingen van de lidstaten, uit het Verdrag betreffende de Europese Unie en de communautaire verdragen, uit het [...] [EVRM], uit de door de Gemeenschap en de Raad van Europa aangenomen sociale handvesten, alsook uit de jurisprudentie van het Hof [...] en van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.”* Hieruit volgt derhalve geenszins de rechtstreekse werking van het Handvest van de grondrechten. Er dient te worden verduidelijkt dat het Verdrag van 13 december 2007 tot wijziging van het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap (hierna: het Verdrag van Lissabon) voorziet in de invoering van een nieuw artikel 6 in het Verdrag van 7 februari 1992 betreffende de Europese Unie (hierna: het EU-Verdrag). Door de verwijzing naar het Handvest in het nieuwe artikel 6, eerste lid, van het EU-Verdrag zal dit Handvest, dat initieel slechts een politieke verklaring was, na de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon juridisch bindend worden. Het Verdrag van Lissabon, dat op 13 december 2007 werd ondertekend, moet evenwel nog worden geratificeerd door de verschillende lidstaten van de Europese Unie alvorens het van kracht wordt. Hieruit volgt dat het Handvest vooralsnog geen bindende kracht heeft en de schending ervan niet dienstig kan worden ingeroepen. Volledigheidshalve verwijst de Raad tevens naar zijn bespreking aangaande de procedurele waarborgen voorzien in de richtlijn 2004/38/EG, in punt 2.2.1.

In de mate dat verzoekster zich nog impliciet beroept op artikel 6, eerste lid, van het EVRM, dat voorziet dat bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde strafvervolgning eenieder het recht heeft op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie welke bij de wet is ingesteld, wordt er op gewezen dat dit artikel in deze niet toepasselijk is omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen noch over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolging uitspraak doet.

Tevens dient te worden benadrukt dat door het bespreken van de rechtsmacht van een rechtscollège niet wordt aangetoond dat de bestreden beslissing aangetast is door enig gebrek.

2.2.3. Er dient voorts opgemerkt te worden dat verzoekster zich, wat de schending van artikel 8 van het EVRM betreft, beperkt tot het louter aanvoeren van deze door haar geschonden geachte verdragsbepaling. Er ontbreekt evenwel een uiteenzetting van de wijze waarop betreffende bepaling volgens verzoekster door de bestreden beslissing werd geschonden, zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

2.2.4. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 40bis van de Vreemdelingen-wet licht verzoekster toe dat er nog een juridische band bestond tussen haar moeder en haar stiefvader op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd daar de echtscheiding toen nog niet uitgesproken was. Ook stelt zij dat er geen enkele verplichting bestaat om bij haar vader te wonen.

Artikel 40bis, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen; (...).”

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk die van toepassing zijn op de familieleden van de burger van de Unie die hem begeleiden of zich bij hem voegen, zijn van toepassing op de familieleden van een Belg die hem begeleiden of zich bij hem voegen.”

Uit een gezamenlijke lezing van beide artikelen van de Vreemdelingenwet vloeit voort dat verzoekster, in haar hoedanigheid van stiefdochter van een Belgische onderdaan en gelet op het feit dat zij jonger is dan eenentwintig jaar, zich kan beroepen op een recht op verblijf van meer dan drie maanden op voorwaarde dat zij aantoont dat zij haar Belgische stiefvader begeleidt of zich bij hem voegt.

Verzoekster verklaarde zelf dat zij haar Belgische stiefvader nooit verwoegde, doch bij haar Marokkaanse moeder ging wonen. Het is tevens niet betwist dat de moeder van verzoekster en haar stiefvader in een echtscheidingsprocedure verwickeld waren en dat verzoekster geen gezinscel vormde met haar stiefvader. Verweerder kon dan ook terecht stellen dat verzoekster niet aan de voorwaarden voldeed om te genieten van een recht op verblijf van meer dan drie maanden.

Een schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.5. In zoverre verzoekster de schending inroept van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 moet worden gesteld dat deze bepaling voorziet dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde

motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt immers vastgesteld dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van een recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie en tevens wordt geduid op welke basis men tot deze vaststelling komt. In de bestreden beslissing wordt verder verwezen naar de toepasselijke reglementaire bepaling. De Raad besluit derhalve dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Verzoekster kan trouwens niet voorhouden dat zij de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen niet kent nu zij deze weergeeft en bekritiseert in haar verzoekschrift.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3. In een derde middel voert verzoekster aan dat artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) geschonden werd. Zij stelt dat zij een bevel om het grondgebied te verlaten kreeg, terwijl een bevel tot terugbrenging diende afgeleverd te worden.

De moeilijkheden die verband houden met de kennisgeving of met de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling, hebben evenwel geen invloed op de wettelijkheid ervan en ontsnappen aan de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodat de schending van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 niet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan worden ingeroepen, vermits deze bepaling slechts de wijze van kennisgeving en van tenuitvoerlegging regelt van de verwijderingsmaatregel die wordt genomen ten aanzien van een minderjarige. Indien artikel 118 zou worden geïnterpreteerd als zou het betrekking hebben op de verwijderingsbeslissing zelf, dan zou het strijdig zijn met artikel 7 van de Vreemdelingenwet, dat geen enkel onderscheid maakt tussen minderjarigen en meerderjarigen en een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten toelaat ten aanzien van iedereen. De wet kent geen bevel tot terugbrenging en de Koning mag geen nieuwe categorie van handelingen creëren die niet wordt beoogd door artikel 7 van de wet, een dergelijke handeling zou als nietig moeten worden beschouwd in toepassing van artikel 159 van de Grondwet (RvS 25 april 2007, nr. 170.483).

Het derde middel kan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

Verzoekster heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd.

